

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 107.

Tennte Sæssion.

68de Møde.

Tirsdagen den 14de Februar.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortsat): Dette gjælder saaledes om Raadstue-Placaten af 3die December 1755, §§ 12 og 14, hvilte tvende Paragraffer henviser til Lovens 6-22-3 og 4, med Hensyn til Straf for visse Arter af Forsørelser. Naar der nemlig staaer i § 12: „Forloffer eller overtaler Nogen anden Mandes Tyende til at opfige eller forlade deres Tjeneste, skal Samme straffes efter 6-22-4,“ ja! enten dette staaer i denne Placat for Kjøbenhavn eller ikke, saa bliver dog 6-22-4 ligesuldt gjældende; der er altsaa ikke nogen Betænkelse ved, at denne Bestemmelse hæves. Det Samme er Tilfældet med §. 14, hvor det hedder: „De, som tillade Læredrenge ic., at drikke eller spille i deres Huse, skulle straffes efter Lovens 6-22-3,“ saa at den Bestemmelse, som indeholdes i denne Artikel af Loven, vedbliver at gjælde, om ogsaa Placaten selv ophæves. At der heri tildeels er gjort en Modification ved en anden Lov, kommer her ikke i Betragtning. Der indeholdes dernæst i den samme Placat af 3die December 1855 fra §§ 17-19 nogle Regler, som angaae Løsgængeri, idet der nemlig fastsættes, at Dvindfolk ikke maae ligge ledige eller gaae omkring og sælge Frugt, ligesom der ogsaa er fastsat en Straf, naar de ligge ledige. Det hedder fremdeles; at Tjenestefolk, som ei selv kunne forskaffe sig Tjeneste, skulle jævnlige anmeldes sig hos Fæstemanden, og, naar de handle derimod, underkastes de Straf som Løsgængere. Men Bestemmelser om Løsgængeri findes nu fuldstændigt i Forordningen af 21de August 1829, og, da denne ikke citerer

den nævnte Placat af 3die December 1755, saa troer jeg ikke, at der kan være nogen som helst Betænkelse ved, at ogsaa de nævnte Paragraffer i bemeldte Placat, uagtet de, foruden at angaae Tyendeforhold, tillige omhandle Løsgængeri, blive ophævede. — Naar det forholder sig saaledes, saa staaer det Spørgsmaal tilbage, om det kan ansees hensigtsmæssigt at faae sige gamle Love ophævede eller ikke. Jeg troer nu, at det er en Fordeel, at man efterhaanden kan faae Lovgivningen noget renset. Der er i mange Tilfælde Tvivl om, hvorvidt saadanne ældre Love gjælde eller ikke, og, naar man ingen Bestemmelse derom faaer i denne Tyendelov, eller man optager den almindelige Regel, at ældre Love, forsaavidt de staae i Strid med nærværende Lov, ere hævede, saa vil der dog i Praxis ved forskjellige Leiligheder kunne opstaae Spørgsmaal om, hvorvidt den ene eller anden af de ældre Bestemmelser er hævet eller ikke. Det kan da vel være, at man saa kan finde ud, at en eller anden ældre Bestemmelse ikke staaer i Strid med nærværende Lov, og altsaa maa den gjælde, og man kunde altsaa multivitis komme til at finde en Straf for et eller andet Forhold, for hvilket man i denne Lov ikke har sat nogen Straf, eller finder en Virkning, som ikke er gjentagen i denne Tyendelov, og troer, at denne Straf eller denne Virkning fremdeles skal vedblive, hvor den kan bestaae ved Siden af de Straffe og de Virkninger, som omhandles i denne Tyendelov. For at hæve alle saadanne Tvivl troer jeg, at det er godt, om man ophævede alle saadanne ældre Bestemmelser, og jeg troer ikke, at man udsætter sig for nogen som helst Fare ved at gaae den Vej, som Udkastet foreslaaer. Dersom der var Spørgsmaal om et Forhold, som blev at ordne ved almindelige